

— Δόξα τῷ Θεῷ εἶπεν ὁ Σχικῶ, κεν-  
τήσας τὸν ἵππον τοῦ, ἰδοὺ εἰς κατεργάρας  
δικαίως ἡυλογημένος.

Ὁ Γορανφλότος, βλέπων τὸν δειπνόν  
τοῦ προτρέχοντα, ἔθεσε τὸν ἵππον τοῦ ἐπὶ  
τὰ ἴχνη αὐτοῦ, ἄλλως, εἶχε προοδεύσει  
εἰς τὴν ἵππασίαν, διότι, ἀντὶ νὰ στηριζή-  
ται ἐπὶ τῆς χαίτης καὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ  
ὑποζυγίου τοῦ, ἐπέθεσεν ἀμφοτέρως τὰς  
χεῖρας ἐπὶ τοῦ προσθίου μέρους τοῦ ἐπι-  
πίου, ἐπ' αὐτοῦ δὲ μόνου στηριζόμενος,  
ἔτρεξε τόσον, ὥστε ὁ Σχικῶ κατφυχαρι-  
στήθη.

[Ἐπεται συνέχεια].

Δμλ.

## ΜΙΑ ΝΥΞ ΕΝ ΑΝΤΙΛΛΑΙΣ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Λαμπρὰ πανήγυρις ἐτελεῖτο εἰς τὰς  
ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς παραλίας τοῦ Ἁγίου  
Δομινίκου δένδροφυτείας τοῦ κ. Βαλέρου.  
Ἡ καλύπτρα καὶ ὁ στέφανος τῆς μνηστῆς  
ἐκάλυπτον τὸ μεμαρμαμένον μέτωπον τῆς  
Κόρας. Αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὑπῆρξε  
μάρτυς τῶν πρώτων τελετῶν, καὶ τὴν ἐ-  
πιούσαν ἡ ώραία Ἰνδὴ ὤφειλε νὰ λάβῃ  
τὸν παμπώδη τίτλον τῆς συζύγου τοῦ  
Βαλέρου.

Τὸ διακαὲς πάθος, ὅπερ εἶχεν ἐμπνέ-  
σει εἰς τὸν νέον Γάλλον τὸν ἔκαμε νὰ λη-  
σμονήσῃ πάσας τὰς περὶ κοινωνικῆς τά-  
ξεως προλήψεις, καί, πρᾶγμα παραδόξον,  
μεταξὺ τῶν λευκῶν τῆς νήσου, προσέφερε  
τὴν χεῖρά του εἰς ἐκείνην, ἥτις δὲν ἠθέ-  
λησε νὰ γίνῃ ἐρωμένη του, μηδὲ νὰ συμμε-  
τάσχη τῶν αἰσχυρῶν ἡδονῶν τῆς αἰώρας  
(hamac).

Ἦν ἀδύνατον τότε νὰ ἴδῃ τις ὠραιό-  
τερους τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν τῆς Ἰνδῆς  
Κόρας, ἀνατεθραμμένης ἀπὸ τῆς παιδικῆς  
τῆς ἡλικίας εἰς τὰ παρθενικά δάση τοῦ  
νέου κόσμου καὶ τὰς ἀγνώστους πηγὰς  
τῆς Οὐκαίλλης.

Πολυάριθμος συνοδία μαύρων γυναι-  
κῶν, ὑπερηφάνων, διότι εἶδον ἐκλελεγμέ-  
νην μεταξὺ τῆς τάξεως τῶν τὴν σύζυγον  
τοῦ κυρίου τῶν, ὠδήγουν τὴν Κόραν εἰς  
τὴν κομψὴν σκηνὴν ἣν εἶχε δώσει αὐτῇ  
ὁ ἔρως Γάλλος. Ἐφαλλον περιχαρῶς, ἐγ-  
κωμιάζουσαι τὴν τύχην ἐκείνης, ἥτις πρὸ  
πολλοῦ συμμετέσχε τῆς τύχης αὐτῶν,  
καὶ ἥτις ἀκολούθως ἤθελε πράξῃ τὰ δει-  
νὰ τῆς δουλείας. Ἐν τούτοις παρετήρουν  
μετ' ἐκπλήξεως τὴν ἀθυμίαν, τὴν ὠχρο-  
τητα τῆς νέας, καὶ πολλὰ διηρωτῶντο,  
ἂν τοιαύτη ἔπρεπε νὰ ἦναι ἡ μορφή ἐκεί-  
νης, ἣν ἡ τύχη ὑπερεπλήρωσε διὰ τῆς εὐ-  
νοίας τῆς.

Ἡ νύξ εἶχε καλύψει τὴν γῆν, ὅτε ἡ  
μνηστὴ ἔφθασεν εἰς τὸ οἶκμά της. Ἀναγ-  
κασθεῖσα νὰποφύγῃ τὰ περίεργα βλέμμα-  
τα, τὰς ἀδιακρίτους ἐξετάσεις, ἀπέπεμ-  
ψε τὰς γυναῖκάς της, αἵτινες ἐπέστρεψαν  
εἰς τὸ πλῆσιον οἶκμα. Ἡ Κόρα ἔμεινε  
μόνη, παραδεδομένη εἰς τὰς λύπας τῆς,  
εἰς τὰς ἀλγηδῶνας τῆς.

Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀντίστατο εἰς τὰς  
ὑποσχέσεις παρωργισμένου κυρίου, εἰς τὰς  
διαταγὰς τοῦ πατρός της Ἰταπικουροῦ,

ὅστις, αἰγμάλωτος ὡς αὐτὴ τοῦ Γάλλου,  
ἔβλεπε τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν  
τοῦ τοσοῦτον στενωῶς συνδεομένην διὰ τῆς  
συγγενείας, ὥστε οὐδὲ κἄν νὰ τὸ συλλο-  
γισθῇ ἤθελε τολμήσει οὐδέποτε. Ἡ Κόρα  
ἠδύνατο νὰ δώσῃ τὴν χεῖρά της ἠδύνατο  
νὰ θυσιάσῃ διὰ τὸ μέλλον ἐκείνου, ὅ-  
τις τῇ ἔδωκε τὴν ζωὴν ἄλλ' ἡ καρδιά  
τῆς δὲν ἦτο ἐλευθέρη, ἀνῆκεν ὁλόκληρος  
εἰς τὸν Μασκαδάλ.

Ἀπὸ τῆς τρυφερώτερης τῆς ἡλικίας ἡ-  
γάπα τὸν Μασκαδάλ. Φέροντες ἀμφοτέ-  
ροι τὰς αὐτὰς ἀλύσεις, δὲν ἐγνώρισαν τὸ  
ἄχθος, ἡ ὅταν τοὺς ἐχωρίζον διὰ παντός.  
Ποσάκις διατρέχοντες ὁμοῦ τὰ χέρσα πε-  
διά καὶ τὰ δάση τῆς Ἀμερικῆς, δὲν εἶ-  
χον λησμονήσει, ὁ εἰς πλῆσιον τοῦ ἄλλου,  
καὶ τὰς καλύδας καὶ τὸν κόσμον ὁλό-  
κληρον.

— ὦ, Κόρα, ἔλεγεν ὁ Μασκαδάλ, βλέ-  
πεις αὐτὴν τὴν ὠραίαν κοιλιάδα, ἣν διέρ-  
χεται μυρμυρίζον ρεῦμα ὀρμητικόν; ἐκεῖ  
θέλω ἀνεγείρει τὴν καλύβην μας ἐκεῖ θέ-  
λω σὲ ὀδηγήσει ὅταν ὁ πατήρ σου με ὀ-  
νομάσῃ μίόν του.

Ἡ Κόρα ὑπεμειδία εἰς τὰ μέλλοντα  
σχέδια τοῦ φίλου τῆς, καὶ τὸν ἀντήμειβε  
δι' ἐνὸς φιλήματος.

Ἄλλ' ἄφ' οὗτου ἡ χάρις καὶ ἡ ὠραιό-  
της αὐτῆς εἰλκυσαν τὰ βλέμματα τοῦ  
Βαλέρου, δὲν ἐπέτρεπετο πλέον εἰς τοὺς  
δύο δούλους ἡ γλυκεῖα αὐτῇ οἰκειό-  
της, ἥτις ἀπεκαθίστα αὐτοὺς τοσοῦτον  
εὐτυχεῖς. Τοῦτο συνέτεινεν εἰς τὸ νάνα-  
πυχθῇ καθ' ὁλοκληρίαν ὁ ἀδάμαστος καὶ  
ἄγριος χαρακτήρ τοῦ Μασκαδάλ. Ὑβρεις,  
ἀπειλὰς, βίαν, τὰ πάντα μετεχειρίζετο  
κατὰ τῶν θελόντων νὰ τὸν ἀποχωρήσω-  
σιν ἐκείνης, ἣν ἠγάπα. Ὡς ὁ καταπιεζό-  
μενος ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ λέων, ποιεῖ  
νὰ ἀντηχήσῃσι τὰ ὄρη καὶ αἱ κλιμάδες  
ἐκ τῶν φοβερῶν βουχνημῶν του, οὕτως  
καὶ ὁ Μασκαδάλ ἐκείει τὴν λύπην του  
καὶ τὴν λύσαν του, θραύων εἰς τὴν μα-  
νίαν του τὰ δεσμά, ἅτινα καταστέλλουσι  
τὴν ὀργὴν του. Ἡ ἰδίᾳ φωνὴ τῆς Κόρας  
ἀδυνατεῖ πλέον νὰ τὸν πράχνη ἀποκρούει  
τὰς παρηγορίας τῆς, τὰς παρακλήσεις τῆς.

— Ἀφῆσόν με, φωνάζει, μὴ ζητεῖς νὰ  
ἐμποδίσῃς τὴν δικαίαν ὀργὴν μου, ἡ ἄλ-  
λως θέλω πιστεύσει, ὅτι καὶ σὺ εἶσαι ἀ-  
θλία ὡς καὶ ὁ Ἰταπικουροῦ, ὅτι ἀφέθης  
νὰ ἐκθαμβωθῇς ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ τὰς  
προσφορὰς τοῦ αὐθέντου. ὦ Κόρα, μὴ με  
ἀπατάς, μὴ με προδίδεις· συλλογίσθητι ὅτι  
ὅλαι αἱ ἀνθρώπιναι δυνάμεις δὲν πρέπει νὰ  
διαρρήξωσι τοὺς δεσμοὺς διὰ τῶν ὁποίων  
οἱ ὄρκοί σου καὶ οἱ ἰδιόμοι μου μᾶς ἦνω-  
σαν· ἐὰν ἔχῃ οὕτως, ἐὰν ποτε ἠδύνασο νὰ  
με λησμονήσῃς.

Καὶ αἱ τρέμουσαι χεῖρές του ἐδράξαντο  
ἰσχυρῶς τῶν τῆς Κόρας· αὐτὴ δὲ ψυχρῶ-  
σα δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὸ ἀπὸ τοῦς  
μαύρους ὀφθαλμοὺς τοῦ δούλου ἀνορθώ-  
σκον ἀπειλητικὸν πῦρ.

Ὁ Μασκαδάλ ἦτο ἐρριμμένος εἰς τὸ  
βάθος σκοτεινῆς τιнос φυλακῆς· τὴν πρῶϊαν  
περὶ τὸ λυκαυγές, ἡ φυλακὴ του εὐρέθη  
ἀνοικτὴ· οἱ δύο φύλακες ἦσαν φανευμένοι·

ὁ Μασκαδάλ ἄφησε τὰς κοιλάδας καὶ ἔ-  
φυγεν εἰς τὰ ὄρη.

Μετὰ τὰ συμβάντα ταῦτα ἡ Κόρα δι-  
τολμᾷ νὰ ἀποδώσῃ τὸν ἔρωτά της εἰς ἐν  
δολοφόνον· ὁ πατήρ της διατάσσει, ὁ Βα-  
λέρου ἰκετεύει, αὐτὴ καθίσταται μνηστὴς  
τοῦ ἰσχυροῦ ἀποίκου.

Ἀλλὰ τότε, μόνη εἰς τὴν μεγαλοπρε-  
πή σκηνήν, ἔνθα περιώριζεν αὐτὴν ἡ νέα κοι-  
νωνικὴ τῆς τάξις, ἠδύνατο νὰ παραδοθῇ  
ἀνευστολῆς εἰς τὰς λύπας, εἰς τὰς ἀλ-  
γηδῶνας τῆς, εἰς τοὺς φόβους, οὓς ἀνε-  
γνώσκεν εἰς τὸ μέλλον. Τὸ μέλλον! Δυσ-  
τυχῆς Κόρα!

Θερμότης πνιγρὰ ἐξήρπαινε τὴν γῆν  
διὰ τῶν ἀνοικτῶν κιγκλιδωθυριδῶν εἰσέρ-  
χeto εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νέας ἑλαφρὰ  
αὔρα· λυχνοὶς τις ἔρριπτε τὸ ὑποπνέον φῶς  
τοῦ ἐπὶ τῶν πολυτελῶν ἐπίπλων τοῦ οἴ-  
κήματος. Ἡ Κόρα ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινα  
ἀνακλίντρον, δὲν εἶχε τὴν ἰσχύν νὰ ἐγερ-  
θῇ· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν ἐπὶ τι-  
νας στιγμὰς, ἀπεκοιμήθη.

Ἐν τούτοις καταγίγς προμηνύεται εἰ-  
τὴν νῆσον· νέφη παραδόξου σχήματος συ-  
σσωρεύονται περὶ τῶν ὑψηλῶν ὄρεων τοῦ  
Andon-Sepo ὀρμητικὸς κρότος κεραυνοῦ  
διαρρήγνυται· ἡ Κόρα ἐξυπνᾷ αἰφνης· ἐν-  
τρομος, τεθορυβημένη ἀπὸ φοικτὰ ὄνειρα  
ἐγείρεται κλονουμένη καὶ προχωρεῖ νὰ  
κλείσῃ τὸ παράθυρον· ἀλλ' αἰφνης ἵστα-  
ται ἀκίνητος.

Ἀνθρωπὸς τις εὐρίσκειτο πρὸ τοῦ παρα-  
θύρου· οἱ ἄγριοι ὀφθαλμοὶ τοῦ συνήντη-  
σαν τοῦς τῆς Κόρας· ὑπὸ τὸν εὐρὺν μαν-  
δύαν, ὅστις τὸν περιέβαλλεν, ὑπὸ τὸν πλα-  
τύγυρον πῆλον, ὅστις ἐκάλυπτε τὸ μέτω-  
πόν του, ἀδύνατον ἦν νὰ διακρίνῃ τις τὰ  
χαρακτηριστικά του· ἀλλὰ τὸ γιγαντιαῖον  
ἀνάστημά του, τὸ εἰς τὸ σκότος ἀκτινο-  
βολοῦν βλέμμα του, ταῦτα πάντα ἀνήγγ-  
γελον τὸν Μασκαδάλ· ἡ Ἰνδὴ ἠθέλησε νὰ  
καταβιάσῃ τὰ παραπετάσματα· ἀλλ' ὁ  
νίγρος ἦν ἤδη πλῆσιόν της.

Διὰ τοῦ ἰσχυροῦ βραχιονός του τὴν ἀρ-  
πάζει ἐκπεπληγμένη καὶ ἔλκων αὐτὴν  
μέχρι τοῦ ἀνακλίντρον.

— Γύναι! με ἀναγνωρίζεις! φωνάζει  
διὰ φωνῆς προμερᾶς, ἀφίνων νὰ πέσῃ ὁ  
μανδύας, ὅστις ἐκρυπτεν αὐτὸν εἰσέτι.

— Μασκαδάλ, ἀδελφέ μου... ἐψιθύ-  
ρισε διὰ τρεμούσης φωνῆς ἡ μνηστὴ τοῦ  
Βαλέρου.

— Δὲν εἶμαι πλέον εἰμὴ Μασκαδάλ,  
ἐξηκολούθησεν οὗτος βραδέως καὶ χαμη-  
λοφώνως· μὴ μοι δίδεις πλέον τίτλον,  
τὸν ὁποῖον ἀποποιούμαι· καὶ ὅστις μοι  
προξενεῖ φοικὴν· ἦτό ποτε καιρὸς καθ' ὃν  
τὰ ὧτά μου ἀνυπόμονα περιέμενον αὐτόν,  
ὡς ὁ κάτοικος τῶν καυστικῶν ἐρήμων ἐπι-  
καλεῖται τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς νυκτός...  
ἀλλ' ἤδη τὸ πᾶν μετεβλήθη, καὶ δι' ἐμὲ  
δὲν εἶσαι πλέον ἡ Κόρα.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Π. Δ. Τ.